

jsem kdy nějakou cenu, stalo se tak pro mou lásku k vám a pro vaše vynikající vlastnosti. A proto si mnohem víc vážím vaší milé návštěvy, než kdybych mohl znova utratit všechno, co jsem kdysi utratil; neboť jste přišla k hostiteli, který je chudý jako kostelní myš.“

A po těch slovech ji uvedl v rozpacích do svého domku a odtamtud ji vedl do zahrádky; a nemaje tam nikoho, kdo by jí dělal společnost, řekl:

„Protože tu nikdo jiný není, bude vám dělat společnost tahle dobrá paní, žena tohoto dělníka, a já zatím půjdu a dám prostrít na stůl.“

A třebaže žil v krajní chudobě, přece si nikdy tolik neuvědomil, do jaké hrozné bídy se dostal, že tak bez kázně utratil všechno své bohatství. Toho rána nemohl najít nic, čím by mohl uctít paní, pro lásku k níž kdysi hostil nesčíslné množství lidí, a bylo mu toho líto. Byl hrozně nešťasten, proklínal v mysli svůj osud, pobíhal sem a tam jako člověk smyslů zbavený; neměl peníze, neměl co zastavit, bylo už pozdě a přesto velmi toužil něčím vzácnou paní pohostit, nechtěl se dožadovat cizí pomoci, a dokonce nebyl s to o ni říci ani svému dělníkovi; tu zahlédl v své komůrce sedět na bidýlku svého dobrého sokola. A nevěda už kudy kam, popadl jej, a když zjistil, že je tlustý, pomyslel si, že z něho bude pečínka důstojná tak vzácné paní. A proto mu bez dalšího váhání zakroutil krkem a nařídil služce, aby jej rychle oškubala, vykuchala, nabodla na rožeň a pečlivě upekla; potom dal na stůl bělostný ubrus, jichž ještě několik měl, s veselou tváří se vrátil k paní do své zahrady a oznámil, že je připraven oběd podle jeho možností. Tu vstala paní se svou společnicí a zasedly ke stolu a nevědouce, co jedí, snědly společně s Federigem, který velmi horlivě obsluhoval, znamenitého sokola.

Potom vstaly od stolu a pobýly s Federigem ještě chvíli v roztomilém rozhovoru; když se paní zdálo, že přišla vhodná chvíle, aby řekla, proč přišla, začala takto laskavě hovořit:

„Federigo, vzpomeneš-li si na svůj minulý život a na mou počestnost, kterou jsi možná považoval za tvrdost a krutost, zcela jistě se podivíš mé smělosti, dovídaje se, proč jsem hlavně sem k tobě přišla; ale kdybys měl nebo býval měl děti, abys mohl poznat, jakou sílu má láska, kterou k nim chováme, pak se mi zdá, že bys mě jistě aspoň částečně omluvil. Ale ty je nemáš a já mám jednoho a nemohu uniknout zákonu společnému všem matkám; musím se podrobit jeho moci a musím tě nerada proti vši slušnosti a povinnosti prosit, abys mi daroval věc, o níž vím, že je ti nade všechno drahá, a to právem, neboť je to jediná radost, zábava, útěcha, kterou ti ponechal tvůj zlý osud; tou věcí je tvůj sokol, kterého si můj chlapec tak vášnivě oblíbil, že se bojím, když mu jej nepřinesu, že se mu tak zhorší nemoc, jež ho zachvátila, že se z ní vyvine něco, co mi jej vezme. A proto tě prosím, ne pro tvou lásku ke mně, jíž nejsi ničím zavázán, ale pro tvou šlechtnost, jež se u tebe projevila ušlechtilým chováním víc než u kohokoliv jiného,